

Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2010 r. — Schneider España de Informática przeciwko Komisji**(Sprawa T-153/10)**

(2010/C 148/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Schneider España de Informática, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: P. De Baere i P. Muñiz, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 22 final z dnia 18 stycznia 2010 r. stwierdzającej, że zaksięgowanie retrospektywne należności celnych przywozowych jest zasadne i umorzenie tych należności nie jest zasadne w konkretnym przypadku (REM 02/08)
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W przedłożonej skardze skarżąca żąda na podstawie art. 263 TFUE stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 18 stycznia 2010 r., na mocy której strona pozwana stwierdziła, że będące przedmiotem sprawy należności celne przywozowe przypadające od odbiorców telewizji kolorowej powinny zostać zaksięgowane, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki zastosowania art. 220 ust. 2 lit. b) Wspólnotowego kodeksu celnego⁽¹⁾. W zaskarżonej decyzji stwierdzono również, że umorzenie należności celnych przywozowych nie jest zasadne w świetle art. 239 Wspólnotowego kodeksu celnego.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze skarżąca podnosi, że strona pozwana naruszyła prawo skarżącej do obrony, ponieważ wydała decyzję opartą jedynie o dokumenty przedłożone przez skarżącą.

Po drugie strona pozwana naruszyła art. 220 ust. 2 lit. b) Wspólnotowego kodeksu celnego w związku z art. 236 Wspólnotowego kodeksu celnego, ponieważ:

— Strona pozwana błędnie stwierdziła, że przepisy antydumpingowe skierowane przeciwko przywozom z krajów trzecich mają automatycznie zastosowanie do towarów będących w swobodnym obrocie w unii celnej UE-Turcja;

— Strona pozwana nie poinformowała podmiotów gospodarczych, że rozporządzenie Rady (WE) nr 2584/98⁽²⁾ ma również zastosowanie do towarów będących w swobodnym obrocie w unii celnej UE-Turcja;

— ewentualnie, strona pozwana błędnie przyjęła, że właściwe władze nie dopuściły się błędu, albowiem władze tureckie błędnie potwierdziły, że cła antydumpingowe nałożone na towary pochodzące z krajów trzecich nie mają zastosowania do towarów będących w swobodnym obrocie w unii celnej UE-Turcja;

— Strona pozwana błędnie przyjęła, że właściwe władze nie dopuściły się błędu, albowiem hiszpańskie organy celne błędnie przyjęły, że towary ze świadectwem pochodzenia nie mogły być przedmiotem jakichkolwiek dodatkowych należności lub środków ochrony rynku, i w związku z tym nie poinformowała podmiotów gospodarczych, że dokonywane przez nie przywozy z Turcji mogły być przedmiotem środków polityki handlowej, nawet, jeśli towary te znajdowały się w swobodnym obrocie.

Ponadto strona skarżąca podnosi, że błąd popełniony przez właściwe organy celne nie mógł być w sposób racjonalny wykryty przez dłużnika działającego w dobrej wierze, który zastosował się do wszelkich wymogów ustanowionych w obowiązujących przepisach w zakresie zgłoszenia celnego.

Wreszcie, skarżąca podnosi, że znajduje się w szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 Wspólnotowego kodeksu celnego, i że nie można jej przypisać oszustwa, ani oczywistego zaniedbania zgodnie z tym przepisem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2584/98 z dnia 27 listopada 1998 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 710/95 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz odbiorców telewizji kolorowej pochodzących z Malezji, Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Korei, Singapuru i Tajlandii oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego (Dz.U. L 324, s. 1).